

ROK
v kriminále
(1985-1986)

Miroslav Krejčí

Rok v kriminále

(1985-1986)

Miroslav Krejčí

Sedím v gazíku, který mě veze do Brněnské věznice v Bohunicích. Se mnou tu sedí ještě dva kapitáni. Můj bývalý velitel roty a náčelník zvláštního oddělení. Rád bych věděl, co se jim honí v hlavě. Pro mě je to zvláštní pocit. Včera spořádaný člověk, voják z povolání, poručík-inženýr, absolvent vysoké vojenské technické školy v Liptovském Mikuláši, dnes de facto spodina společnosti. Dost deprimující. Avšak ne tak deprimující, jako pocit, že doma zůstala moje žena s třemi dětmi. Na druhou stranu ale ono vědomí, že už to odporné čekání a rozhodování konečně skončilo, je fantastické. A já teď, řečeno vojenskou hantýrkou, mám svoje číslo, sice zatím fiktivní, které určí den, kdy budu volný a svobodný.

Podle slov mého vyšetřovatele, kapitána Sojky, který má, předpokládám, v těchto věcech značný přehled, by to mohlo být tak na dva roky. Po roce mne prý podmíněně pustí, takže vlastně jen na rok. Vůbec působil velmi sympaticky, zvláště mě potěšil svojí reakcí na moji vojenskou odbornost. Prohlásil: "Jo, to já znám, to je pěkná pakárna. Byl jsem tam taky, ale podařilo se mi dostat se na prokuraturu". V duchu jsem si pomyslel, že mě se to vlastně podařilo taky. Všeho všude jsem u něj strávil čtvrt hodiny. Dalších pět minut trvalo vypsání příkazu k uvalení vazby a formality byly za mnou. Pak že je u nás rozbujeľá byrokracie.

Projeli jsme Brnem, zabočili prudce doleva a před námi se objevil populární hotel "U pěti kruhů". Tak se totiž, podle kruhů na mřížoví v oknech, Bohunické věznici

mezi stálými hosty říká. A tu jsem poprvé spatřil živého mukla, neboli vězně. Měl na zádech žlutý pruh a klidně si prošel bránou věznice ven. Byl jsem z toho trochu šokován, neboť v mých představách dosud převládali věžňové typu hrabě Monte Christo nebo Motýlek. Tento však místo koule tlačil před sebou káru na trávu.

Dozorčí na bráně mi dali čas, abych se rozloučil se svými průvodci. Patrně předpokládali, že když jsem také voják, panují mezi námi vřelé přátelské vztahy. Abych vše uvedl na pravou míru, popřál jsem oběma kapitánům příjemné letošní bojové střelby, které jsou vždy dlouhodobé, prodchnuté "pohodou" a rozmnožováním žaludečních vředů. Bachaři si mě převzali. Tím okamžikem dostal život úplně jinou tvář. Člověk přestal být člověkem, ale stal se kusem. A to ještě kusem, na který je třeba dávat si pořádně pozor a očekávat od něho každou chvíli podraz. Proto, jakmile se někdo dostane za bránu věznice, nezáleží na tom, jaký má paragraf, jestli výtržnost, loupežné přepadení nebo pobuřování proti republice, chovají se k němu stejně.

Od té chvíle jsem se pohyboval jako ve zlém snu. Ruce neustále za zády, při každé zastávce se obrátit čelem ke zdi, nemluvit a na slovo poslechnout. Vedli mě přes veliké nádvoří. Venku bylo nádherně. Úplně modrá obloha bez mráčků. Teplo. Někde se ozval zpěv ptáka, který sem zabloudil a vzduch byl provoněn začínajícím podzimem. Všechno, všechno jsem to vnímal a podvědomě se snažil toho vstřebat co nejvíc, udělat si

zásobu svobodného vzduchu, jako na podzim křeček obilí. Bylo 17. září 1985.

Přivedli mě před dozorčího věznice. Odevzdal jsem řetězky, tkaničky, opasek a postoupil do další místnosti, kde vládla obrovská ženština, typ, o který by si člověk normálně neopřel ani kolo a prohlížela budoucím vězňům hlavy a i další místa, kde by se případně mohli vyskytovat nějací příživníci. Se mnou tam také přivedli budoucího kolegu, který již od pohledu nepůsobil dojmem, že má v kapse červený diplom. Však taky na výzvu aby ukázal ochlupení, reagoval tupým pohledem a pak si stáhnul kalhoty až na kolena. Ženská na něho zařvala, že na jeho pindoura není nikdo zvědavý. Na to pokrčil rameny, natáhl si kalhoty, vyhrnul nohavici a ukázal chlupatou nohu.

Pokračovali jsme do dalších místností. Kráčeli jsme dlouhými chodbami, po jejichž stranách byly železné dveře do cel. Pro kontakt s vězni sloužila malé dvířka, v hantýrce nazývané bufety, umístěná na dveřích. Kromě toho, byly na dveřích taky malá kukátka, jenž byla neustále ve středu zájmu mladíků v uniformách příslušníků sboru nápravné výchovy (jak honosný název pro kriminál) s hodnostmi strážného nebo strážmistra. Jak jsem se později dozvěděl, říká se jim čučmeni nebo kukačkáři a náplň jejich dobře placené práce, jak už vyplývá z přezdívký, je sledovat v celách vězně. Pravděpodobně jsou to kluci po vyučení, s tuleníma rukama a nepřilíš valným vztahem k práci.

Na řadu přišla místnost, kde si zapsali mé osobní údaje a pořídili sbírku fotografií. Téměř všechno obsluhují vězňové. Někteří mají na zádech už známý žlutý pruh. Jsou to takzvaní volnopohybáři. Mezitím se začínáme hromadit a vytváří se skupinka, která byla dnes přijatá. Začínám si všímat lidí kolem sebe. Na většině je znát, že celou přijímací proceduru už znají jako svoje boty. Například ten mladík pod oknem. Podle jeho slov je tu za krádeže už potřetí. Právě vypravuje, jak ho předposledně chytli, respektive jak se musel sám vydat. Byl s partou na zábavě a rozešli se až k ránu. Kolem poledne se probudil s bolestí v zádech a nemohl dýchat. Odhodlal se tedy jít k lékaři, ačkoliv věděl, že s největší pravděpodobností skončí za mřížemi. Na schodech polikliniky mu došel kyslík a padl. Někdo mu na zábavě probodl plíce.

Další, zhruba v jeho věku, právě nastoupil trest. Dostal devět měsíců, neboli metrů, za to, že jako funkcionář SSM zfalšoval datum na potvrzení o zdravotní neschopnosti a prodloužil si nemoc. To, že byl politicky činný, mu mnoho neprospělo, spíše naopak.

Bylo už pozdní odpoledne. Jelikož jsem neměl ještě za sebou lékařskou prohlídku a neprošel rukama místního holiče, strčili mě tedy do cely předběžného zadržení. Dveře se zavřely a najednou byl klid. Byl jsem v malé místnosti široké zhruba dva a půl metru a dlouhé asi čtyři metry. Na levé straně stála železná dvoupatrová postel, na pravé třípatrová. Nebylo mi jasné, jak se na tu třetí postel člověk dostává, ale pak vyšlo najevo, že se na

noc dává doprostřed na zem. Naproti dveřím u stropu bylo malé zamřížované okno. Jediný nábytek, kromě poličky na levé straně dveří, určené pro hygienické potřeby, byl železný stolek a čtyři židličky ze stejného materiálu. Židličky měly na nohách kulaté placky. Tradovalo se, že tyto placky byly navařeny poté, co jeden z muklů nohou od stoličky vyrazil kukátkem čučmenovi oko. Co se týče sociálního zařízení, bylo velice jednoduché a praktické. Malé umyvadélko a k mému neskonalému zděšení nášlapný francouzský záchod. Muklové ho nazývají džanek. Stejně nazývali i jednoho z bachařů a proč existuje jeden název jak pro záchod, tak pro bachaře jsem měl možnost později pochopit.

Fascinovali mě rýhované náznaky podrážek, jež měly zabránit pádu do.... Nedovedl jsem si v tu chvíli představit, jak a kdy budu chodit na toaletu, přestože jsem se v Karakumské poušti už s podobným zařízením setkal. Tam však bylo WC separé a tudíž toaleta probíhala beze svědků.

Nebyl jsem v cele sám. Se mnou tu byli další tři čerství vězni Jeden stálý a častý host a dva prvotrestaní. Recidivista mě přesvědčoval, že mu tento život vyhovuje, protože prý za těch pár dní, kdy je vždy na svobodě, prožije tolik, co ostatní spořádaní občané neprožijí za celý život. Soud jeho poslední užití ocenil na tři roky ve třetí nápravně výchovné skupině a optimismus ho jaksi přešel. Další byl voják základní služby. Ač to nebývá zvykem, chytli ho při šikanování. A když se ho odhodlali zavřít,

muselo to být do očí bijící. Prý zmlátil vojáka prvního ročníku. Poslední byl cikán. S dalšími pěti znásilnili v Brněnském parku třináctiletou bílou dívku. Líčil, jak se jí vymočili na obličej. Měl jsem co dělat abych se mu netrefil do té jeho huby. Mám totiž doma tři dcery.

Zahoukala siréna, bylo deset hodin a mohli jsme si lehnout. Vadilo mi, že se v cele nezhasíná. Ležel jsem a přemýšlel o dnešním dnu, který byl vlastně obrovským mezníkem v mém životě.

Všechno to vlastně začalo už v patnácti letech, kdy jsem nastoupil na vojenské gymnázium Jana Žižky z Trocnova v Moravské Třebové. Popud k tomu jsem dostal od svých rodičů a ti zase od svého souseda, který pracoval na okresní vojenské správě, a přesvědčil je, že vhodnějšího člověka než jsem já, pro povolání vojáka ještě neviděl. Po letech na dotaz mého otce, kterou vojenskou školu plánuje pro svého syna, odpověděl, že není blázen, samozřejmě žádnou. Pohled na otcův obličej musel být v tu chvíli velmi zajímavý. Hned po prvních pár dnech, kdy místo abychom chodili za holkami, šlapali jsme po buzeráku, jsem oznámil rodičům, že bych rád odešel. Rodičové však byli jiného názoru. Možná bych odešel i přes jejich nevoli ale hodně na mně zapůsobily fotografie na chodbách internátu. Hlavy Vietnamců v rukou Amerických vojáků, nuž párající břicho mladého chlapce, mě přesvědčovaly, že to co dělám je dobré a já se přičiním, aby se podobné věci nemohly opakovat.

Odmaturoval jsem a nastoupil do Liptovského